

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1999-2000

14 juni 2000

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR CULTUUR, MEDIA EN SPORT

Interpellatie van de heer Roland Van Gothem tot de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over de stopzetting van de subsidiëring van een aantal volksporten

Vraag om uitleg van de heer Patrick Hostekint tot de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over het statuut van Vlaamse wereldatleten

Vraag om uitleg van de heer Dany Vandenbossche tot de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over de renovatie van de psychiatrische instelling St.-Jan de Deo in Gent

Commissie voor Cultuur, Media en Sport

Woensdag 14 juni 2000

WAARNEMEND VOORZITTER : De heer Dany Vandebossche

– *De interpellatie wordt gehouden om 14.37 uur.*

Interpellatie van de heer Roland Van Goethem tot de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over de stopzetting van de subsidiëring van een aantal volkssporten

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Van Goethem tot de heer Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over de stopzetting van de subsidiëring van een aantal volkssporten.

De heer Van Goethem heeft het woord.

De heer Roland Van Goethem : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, uit recente persberichten hebben we moeten vernemen dat het Bloso de subsidies van een reeks sporten geschrapt zou hebben. Blijkbaar was daarbij het begrip 'fysieke inspanning' een van de gehanteerde criteria. Ik heb daar toch wel mijn bedenkingen bij.

Bij boogschieten bijvoorbeeld wordt het schieten op de wip geschrapt, hoewel de krachtsinspanning bij het optrekken van de boog bij het schieten op een wip dezelfde is als bij het schieten op een doel. Als men ook rekening houdt met de moeilijkheidsgraad van een sport, zou ik zeggen dat het wipschieten eigenlijk moeilijker is dan het doelschieten. Bij dit laatste weet de schutter immers waar zijn pijl aankomt, zodat hij een correctie kan doorvoeren bij zijn volgend schot. Een wipschutter kan dat niet doen.

Bij het biljarten wordt snooker geschrapt. Ook hier begrijp ik niet echt op welke basis deze beslissing is genomen. Men zou ook petanque schrappen. Dit is inderdaad wel een sport waarbij er weinig fysieke

inspanning plaatsvindt. Touwtrekken wordt echter ook geschrapt. Men kan toch niet zeggen dat daar geen fysieke inspanning aan te pas komt? Zeilwagenrijden en golf zijn twee sporten die niet geschrapt zijn, alhoewel bij beide de fysieke inspanning betrekkelijk gering is.

Los van dit aspect vrees ik ook dat men het sociale aspect over het hoofd heeft gezien. Petanquespelers en hengelaars vallen uit de boot. Deze sporten worden vooral beoefend door gepensioneerde mensen. Men neemt die gepensioneerden dus eigenlijk hun vrijetijdsbesteding af. U kunt misschien zeggen dat een vrijetijdsbesteding geen sport is, maar de facto is sport altijd een vrijetijdsbesteding. Puur economisch gezien biedt sport immers geen enkele meerwaarde. Ik vraag me dus af welke maatregelen zullen worden genomen om die mensen überhaupt nog iets te bieden.

Mijnheer de minister, uw woordvoerder heeft gezegd dat men nu zou proberen om alles in kaart te brengen. Men zou een onderzoek uitvoeren naar de noden van de sportbeoefenaars die uit de boot vallen. Hij wil er echter geen tijdslimiet op plakken. In dat verband wil ik toch wel de volgende opmerking maken. Per jaar neemt men die federaties 20 percent van hun dotatie af. Over vijf jaar is het dus voor al die federaties afgelopen. Ze zullen dan sowieso geen subsidies meer ontvangen. Uw woordvoerder zegt dat er geen tijdslimiet is voor dat onderzoek. Ik vraag me dan echt wel af tegen wanneer alles onderzocht zal zijn. Als dat pas over zes jaar is, is het kalf natuurlijk al lang verdrongen.

Als ik al deze gegevens op een rij zet, begin ik toch te twijfelen aan de deskundigheid van de Vlaamse Sportraad. Ik mis de kennis die ik wel terugvond bij de vroegere Vlaamse Hoge Raad voor de Sport. Met de huidige samenstelling van de Vlaamse Sportraad zullen we die kennis niet snel terugvinden. Ik leid dit af uit de adviezen die deze raad in dit verband heeft verstrekt.

Van Goethem

Mijnheer de minister, het gaat hier om ongeveer 40.000 rechtstreeks betrokkenen. Dat cijfer is ongetwijfeld nog veel hoger als men ook de onrechtstreeks betrokkenen meetelt. Welke stappen zult u ondernemen om het beleid nog bij te sturen? Zullen er maatregelen worden genomen zodat die mensen toch nog voort kunnen blijven sporten? Op financieel vlak is er wel een kleine besparing, maar hebt u ook rekening gehouden met de sociale implicaties van uw beslissing? U zet immers een groot aantal volkssporten zonder inkomsten. Zullen er maatregelen worden genomen om de bedreigde sportfederaties in de mogelijkheid te stellen hun werk verder te zetten of zullen ze het met eigen middelen moeten rooien?

De voorzitter : Minister Sauwens heeft het woord.

Minister Johan Sauwens : Mijnheer Van Goethem, een aantal elementen die u aanhaalt, kloppen niet. Dit debat werd reeds gevoerd : dat gebeurde naar aanleiding van het regeerakkoord en de begroting 2000, maar ook naar aanleiding van parlementaire vragen om uitleg en, als ik me niet vergis, van een interpellatie. De vraag is niet zozeer wat nu kan worden beschouwd als sport. Wie zijn wij, als parlement of regering, om daarover te beslissen? De vraag is wel welke sporttakken moeten worden gesubsidieerd door de overheid.

Terzake werd tijdens de vorige zittingsperiode een voorstel van decreet ingediend. Dit voorstel, dat voorzag in een sporttakkenbeleid, werd in maart 1999 goedgekeurd. Ik herinner me dat deze commissie me duidelijk de instructie heeft gegeven dat ik het advies van de Vlaamse Sportraad niet zomaar naast me neer mag leggen. Dat is de essentie van mijn antwoord vandaag. Ik heb me zeer strikt gehouden aan dat advies. Het gaat immers om een moeilijke discussie.

De deskundigen die in die raad zetelen, waardeer ik ten zeerste. Zij hebben, onder meer via Europees vergelijkend onderzoek, bepaalde lijsten opgemaakt om te onderscheiden welke sporten al dan niet mogen worden gesubsidieerd op basis van het decreet houdende de sportfederaties. De aanleiding daartoe was natuurlijk het feit dat Bloso en onze eigen administraties worden geconfronteerd met een steeds langer wordende lijst van nieuwe sporten. Er zijn de natuursporten en de avonturen-sporten, die vandaag een opmars beleven. Er zijn steeds meer aanvragen tot erkenning en dus ook subsidiëring van een aantal denksporten. Dan zijn er nog de dierensporten, die sociaal heel belangrijk

zijn : denken we maar aan de hondenverenigingen. Ook zijn er steeds meer federaties van gezondheidssporten. Hartpatiënten verenigen zich op dit vlak, net als mensen met een specifieke handicap. Zij gaan samen sporten en vragen erkenning en subsidies.

Sommige sporten die reeds een aanvraag hadden ingediend of al werden gesubsidieerd, worden dat nu niet meer. Zij hebben de meeste aandacht gekregen. Ik weet wel dat het decreet erg snel tot stand is moeten komen. Het is zeker vatbaar voor een aantal verbeteringen. We zullen dit samen evalueren. Maar het was tijd om binnen de Vlaamse sportwereld, en gezien het beperkte budget, uit te maken op basis van welke principes men subsidies toekent.

Ik ga in op de concrete vragen. Een aantal elementen moeten immers in een juiste context worden geplaatst. Het decreet van 13 april 1999 in verband met de erkenning en de subsidiëring heeft het sporttakkenbeleid bepaald in functie van de te subsidiëren federaties. Men heeft ervoor gekozen om erkenning en subsidiëring los van elkaar te bekijken. We kunnen hier het debat nog eens voeren over de vraag of dit essentieel is. De Vlaamse regering heeft daartoe dus een nominatieve lijst van sporttakken opgesteld. Ze kan die lijst zo nodig aanpassen.

Voor de samenstelling van de sporttakkenlijst is de Vlaamse Sportraad uitgegaan van een aantal criteria : fysieke activiteit, de vraag of de sport gereguleerd plaatsvindt, de gezondheidsaspecten ervan, het milieuvriendelijke karakter ervan en de mate waarin deze sporttak ethisch en medisch verantwoord is. In de latere besprekingen is daar nog een element aan toegevoegd : de vraag of de sporttak al dan niet voorkomt in het Olympisch programma. Men heeft dus die keuzes moeten maken. Men kan ook discussiëren over de vraag waarom het Internationaal Olympisch Comité een aantal sporttakken wel toelaat tot de Olympische Spelen en andere niet. Deze discussie is trouwens nog steeds gaande. Er is immers sprake van nieuwe kandidaturen. Om voor de hand liggende redenen, onder meer wegens het feit dat een aantal topsportactiviteiten moeten worden gesubsidieerd op basis van dit decreet, zijn bijvoorbeeld bepaalde vormen van boogschieten wel en andere niet aanvaard.

De lijst van sporttakken – momenteel zijn het er 63 – spreekt zich niet uit over het al dan niet erkennen. De interpellant vergist zich wanneer hij het heeft over het wel erkennen van biljart en het niet

Sauwens

erkennen van snooker. Beide sporten kunnen worden erkend indien de betrokken federaties voldoen aan de 19 erkenningsvoorwaarden. Anderzijds heeft de Vlaamse Sportraad echter geoordeeld dat biljart en snooker, naast een aantal andere volksporten, niet in het kader van dit decreet kunnen worden gesubsidieerd. De regering heeft dit advies volledig gevolgd. Ik benadruk de zinsnede 'niet in het kader van dit decreet'.

Het klopt evenmin dat die 63 sporttakken nu al worden gesubsidieerd. De interpellant stelt dat golf wordt gesubsidieerd. Dat is echter niet het geval. De golffederatie is immers nog steeds een unitaire bond en kan om die reden niet worden gesubsidieerd. Andere sporttakken die wel op de lijst voorkomen, zoals voetbal en basketbal, worden niet gesubsidieerd. Het gaat hier immers over bonden die zich nog steeds unitair organiseren. Federaties die werden gesubsidieerd volgens het oude decreet van 1977 en sporttakken aanbieden die niet in de sporttakkenlijst voorkomen, kunnen verder worden erkend. Door die erkenning kunnen ze eventueel in aanmerking komen voor andere vormen van subsidies.

De erkenning heeft een bepaalde betekenis : ze kan ook leiden tot het al dan niet toelaten tot een bepaalde sportinfrastructuur of tot internationale competities. Bij wijze van overgangsmaatregel worden deze federaties degressief verder gesubsidieerd voor hun personeelsleden. Het is dus niet zo dat ze van vandaag op morgen op droog zaad komen te zitten.

Intussen hebben we niet stilgezeten. We nemen initiatieven om dit vrijetijdslandschap, want dat is het in feite, verder te ordenen. Naar aanleiding van de beleidsnota Sport hebben we dit onderwerp ook al besproken. Ik heb toen al gezegd dat er ook sportfederaties zijn die sportieve activiteiten aanbieden die aan een deel van de bevolking waardevolle kansen tot sportieve vrijetijdsbesteding bieden.

Die activiteiten versterken mee het sociale weefsel en het welzijn in de maatschappij. Ik vind ze dus heel belangrijk. Tijdens mijn tienjarig burgemeesterschap in mijn gemeente had ik voldoende contacten met de bevolking om te weten dat bijvoorbeeld kaarten, biljarten of petanque een weldoende uitwerking hebben op het individu en de hele samenleving. Dat is overigens ook bewezen. Het werkt veel stress weg, zelfs meer dan de geweldige fysieke inspanningen van sommige joggers, die met

pijnlijke grimassen op hun gezichten door de straten hossen.

Het is echter de vraag of we deze activiteiten moeten subsidiëren op basis van het Vlaamse sportdecreet. In mijn beleidsnota heb ik een decretaal initiatief aangekondigd om deze lacune op te vangen, teneinde de recreatieve structuren te ondersteunen, en zo de kwaliteit van het aanbod te verzekeren en een verhoging van de sportparticipatie tot stand te brengen.

Op 30 mei hebben we vergaderd met de zes sportfederaties die niet meer voor subsidiëring in aanmerking komen. We hebben overleg gepleegd over de mogelijkheden van een nieuw decretaal kader waarin deze sportfederaties kunnen worden gesubsidieerd. Hoewel ik me nog nergens op wil vastpinnen – het debat is open en we hebben tijd – wil ik een decretaal initiatief nemen voor het einde van het jaar. Ik ben bereid om op basis van de voorstellen die hier worden gedaan, een debat te voeren. Over de naam ervan valt te discussiëren : een sport-, vrijetijds-, of creativiteitsdecreet.

Persoonlijk ben ik van mening dat we een zekere ordening zullen moeten aanbrengen, en bepaalde clusters zullen moeten vormen. Vandaag is er al een lange lijst van mogelijke recreatieve activiteiten. Binnen drie of vier jaar kan dat een enorm pakket vormen. Ik noem bijvoorbeeld de volksporten ; de natuursporten, waaronder het hengelen ; de denksporten, waaronder bridge, schaken, dammen ; de mechanische sporten, waaronder het zweefvliegen ; de diersporten ; de biljartsporten ; gezondheidspreventieve sporten, waarin onder meer hartpatiënten zich hebben georganiseerd ; enzovoort.

We kunnen clusters vormen, waarbij we ons bereid verklaren de sociale opdracht van de koepel, de federatie of de confederatie van bijvoorbeeld de denksporten, mee te ondersteunen door het helpen dragen van een deel van de secretariaatskosten. Ik wacht daarvoor de begrotingsbesprekingen af. Ik hoop daar middelen voor te kunnen vrijmaken, want hierin was als dusdanig niet voorzien. We kunnen de goede organisatie van vrijetijdsactiviteiten bijstaan door één organisatie te steunen die binnen een bepaald geheel, bijvoorbeeld dat van de denksporten, voor een rechtvaardige verdeling van de beschikbare middelen zorgt. Het is immers onmogelijk om aan iedere federatie met 1.200 of 1.500 leden de bureaucratie, de papieren rompslomp en de inspanningen voor een volledig erkenningsdossier op te leggen. Dit kan beter gegroepeerd gebeuren.

Sauwens

Dit alles is echter slechts een idee. Er wordt overleg gepleegd met de sector. In elk geval wil ik niet ieder jaar met dezelfde discussie te maken krijgen, waaraan het parlement en de regering dan dagen tijd moeten besteden. Het is begrijpelijk dat sommige federaties wat ongerust waren, al hadden we al duidelijke signalen gegeven. Dit decreet stond in de beleidsnota vermeld.

Sommige uitspraken, ook van parlementsleden, zijn trouwens slecht gevallen bij mij. Ik heb niet meer of niet minder gedaan dan het decreet van 1999 op een correcte manier uit te voeren. Ik heb daarbij rekening gehouden met de brede consensus hier om niet in te grijpen in een advies van de sportraad. Ik had me als minister heel populair kunnen maken door dit niet te doen. Het gaat immers inderdaad over relatief beperkte middelen.

We hebben reeds begrotingsvoorstellen ingediend om hier een nieuwe decretale basis voor mogelijk te maken. Straks praten we over Fred Deburghgraeve, over de zwemmers, de judoka's en de tennisers, en over de enorme eisen die op dit ogenblik worden gesteld aan topsporters, de infrastructuur en de technische begeleiding in tal van sporten. We vragen allemaal meer kwaliteit in de jeugdbegeleiding en meer gekwalificeerde trainers. Men mag deze benadering en dit budget niet verwarren met de inspanningen die moeten gebeuren voor sociaal welzijn, recreatie en vrijetijdsbesteding. Het ene mag niet langer worden verward met het andere.

Ik ben me er bewust van dat er veel grensgevallen zullen zijn, evenals een enorme schemerzone. We moeten daarom op basis van correcte afspraken een juiste aflijning maken. Ik wil echter niet de indruk wekken dat we alles en iedereen kunnen subsidiëren. Ik ben nog steeds het soort minister dat zegt dat er niet genoeg geld is om aan al onze ambities en aan de vragen van iedereen te kunnen voldoen.

De voorzitter : De heer Van Goethem heeft het woord.

De heer Roland Van Goethem : Mijnheer de minister, ik wens nog te verduidelijken dat ik de golf-sport niet heb geciteerd omdat hij op de sporttakkenlijst zou staan. Ik wilde slechts een vergelijking maken tussen de fysieke inspanningen.

Aan mijn vraag over het sociaal aspect komt u min of meer tegemoet. U zegt dat er wordt gezocht naar een decretale basis om diegenen die er nu uit-

vallen, in de toekomst verder te helpen. Ik wacht met spanning het verschijnen van dat decreet af.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Patrick Hostekint tot de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over het statuut van Vlaamse wereldatleten

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Hostekint tot de heer Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over het statuut van Vlaamse wereldatleten.

De heer Hostekint heeft het woord.

De heer Patrick Hostekint : Deze vraag om uitleg sluit aan bij een actuele vraag die ik in december stelde over het statuut van onze Vlaamse wereldatleten. U weet dat het er heel wat zijn. In bepaalde olympische disciplines behoort Vlaanderen tot de top van de wereld. Ik heb het dan niet over wielrenners, voetballers of tennisers, maar meer over zuiver olympische disciplines.

U zult zich herinneren dat ik toen het idee lanceerde om van die topatleten sportambassadeurs te maken. Maar, what's in a name ? Het komt er eigenlijk op neer de Vlaamse wereldatleten een behoorlijk statuut te geven. Ik heb toen ook de vergelijking gemaakt met de culturele ambassadeurs, het paradepaardje van de vroegere minister-president Van den Brande. Ik wil u er nog eens aan herinneren dat dit systeem van culturele ambassadeurs in een periode van zeven jaar 770 miljoen frank heeft gekost, of 110 miljoen frank per jaar. Gelukkig is dat systeem onder zijn vroegere gedaante nu opgedoekt.

In december van vorig jaar ondervond Frederik Deburghgraeve enorme moeilijkheden om zich op te laden voor de Olympische Spelen. Er waren niet alleen fysieke, maar ook en vooral materiële problemen. Ik denk daarbij bijvoorbeeld aan zijn problemen met de fiscus over zijn sponsorsinkomsten. Hij was toen 26 jaar en had een gezin te onderhouden. Hij draaide toen reeds vijftien jaar aan de top mee en had daardoor zijn volledige jeugd aan de zwemsport opgeofferd. Op 26-jarige leeftijd kwam hij tot het besef dat hij materieel nog maar bitter

Hostekint

weinig had bereikt en dat hem niets anders restte dan een job te zoeken om zijn toekomst en de toekomst van zijn gezin veilig te stellen.

Ondertussen is het doek gevallen : enkele weken geleden heeft Frederik Deburghgraeve beslist om niet deel te nemen aan de Olympische Spelen van Sydney en definitief een punt te zetten achter zijn succesrijke zwemcarrière. Al die jaren aan de wereldtop hebben dus zowel lichamelijk als mentaal hun zware tol geëist. Ik ken Frederik Deburghgraeve reeds vijftien jaar vrij goed. Zoals u misschien weet, komen we allebei uit Roeselare. Het is vooral zijn onzekerheid over zijn toekomst na zijn zwemcarrière die ertoe heeft bijgedragen dat hij zich niet in optimale omstandigheden heeft kunnen voorbereiden op de Olympische Spelen en waardoor hij besliste af te haken.

Ik ben ervan overtuigd dat deze onzekerheid ook knaagt bij de vele andere Vlaamse topatleten. Het is dus geenszins mijn bedoeling deze problematiek enkel op Frederik Deburghgraeve te betrekken. Ook sporters zoals Luc Van Lierde, Ulla Werbrouck, Brigitte Becue, Gella Vandecaveye en nog vele andere bevinden zich waarschijnlijk in hetzelfde schuitje. Het antwoord dat u mij op mijn vragen zult geven, kan dus voor de toekomst van alle topsporters van belang of van toepassing zijn.

Graag had ik van u dan ook vernomen in hoeverre en tot wanneer de engagements bestaan die de Vlaamse Gemeenschap via Bloso en het BOIC met Frederik Deburghgraeve heeft aangegaan. Zou het niet wenselijk zijn dat onze Vlaamse wereldatleten van het niveau van Frederik Deburghgraeve, Luc Van Lierde, Ulla Werbrouck, Brigitte Becue, Gella Vandecaveye en nog vele anderen een degelijk statuut zouden krijgen binnen de Vlaamse Gemeenschap zodat ze zich niet langer zorgen hoeven te maken over hun toekomst na hun sportcarrière ? U mag deze sporters trouwens niet vergelijken met voetballers en wielrenners. Wielrenners en voetballers kunnen een vrij lange sportcarrière hebben, maar zwemmers en judoka's kunnen reeds op 25 jaar over de top heen zijn.

Gelukkig werden door de Vlaamse Gemeenschap reeds goede initiatieven genomen. Ik denk daarbij met name aan de oprichting van Topsportscholen die een combinatie tussen het leren en het beoefenen van sport nastreven.

Voor een kleine regio als Vlaanderen die op de wereldbol bijna niet aan te duiden is en die slechts vijf

miljoen inwoners telt, is het toch iets moois atleten aan te treffen die zich met topatleten uit bijvoorbeeld de Verenigde Staten of de Sovjet-Unie kunnen meten. Zouden we hen in ruil voor de promotie van haast onschatbare waarde die ze voor Vlaanderen in het buitenland voeren, geen degelijk statuut kunnen aanbieden ? Ik denk daarbij niet aan een half miljoen frank per maand of meer zoals in andere landen het geval is, maar aan een redelijke verloning in ruil waarvoor zij dan na hun sportcarrière aan de top bepaalde opdrachten zouden vervullen. Ik denk daarbij bijvoorbeeld aan de verdere promotie van Vlaanderen in het buitenland, aan promotie van de sport op school waarbij zij een voorbeeldfunctie voor de jeugd kunnen uitoefenen of nog aan specifieke taken binnen hun respectievelijke sportfederaties. Door een dergelijke – relatief kleine – investering zouden zij verder kunnen blijven renderen.

U mag ook niet vergeten dat iemand die aan de top staat, ook voortdurend in de schijnwerpers staat. Wie echter een punt zet achter zijn of haar sportcarrière, ziet die belangstelling plotseling pijnsnel afnemen waardoor ook de sponsors afhaken en inkomsten wegvallen. Een topatleet die stopt, laat men als een baksteen vallen. Indien Frederik Deburghgraeve in de Verenigde Staten woonde, dan was hij reeds multimiljonair. Woonde hij in Frankrijk, dan was hij nu al zeker van een royaal pensioen. Ik pleit er dan ook voor dat we bijkomende inspanningen zouden leveren voor onze atleten uit de zuivere Olympische disciplines.

In antwoord op een actuele vraag hebt u gezegd dat het statuut van de Vlaamse topatleten verband houdt met het statuut van de topsporter in het algemeen. U hebt toen ook een regelmatig overleg met federaal minister Vandebroucke aangekondigd. Kunt u me zeggen of dit overleg reeds heeft plaatsgevonden en zo ja, wat daar de resultaten van zijn ?

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de heer Hostekint haalt een probleem aan dat echt een probleem is. Sporters zijn in de relatief korte periode waarin ze zich aan de top bevinden, zo geconcentreerd op hun sport, dat ze vergeten of nalaten voor hun eigen toekomst of voor de toekomst van hun gezin te zorgen.

Dit alles heeft veel te maken met het sociaal statuut van de topsporter. Dit statuut vormt vooral een probleem bij wat ik de 'kleinere' sporten zou

Denys

noemen. Bij voetballers en wielrenners vormt dit minder een probleem omdat men daar wel degelijk een duidelijke werkgever heeft. Voor voetballers is dat de voetbalclub. De sporter is er een werknemer. Voor bepaalde kleine sporten, zoals judo, zwemmen, enzovoort, bestaat die werkgever niet. Bij de wielersport vervult de KBWB in rechte die rol. De wielergroep wordt gebruikt als tussenschakel. De heer Dedecker heeft in de Senaat een wetsvoorstel ingediend om ook voor die sporten de federatie de rol van werkgever te geven. Indien dit wetsvoorstel wordt aangenomen, dan wordt het probleem van het sociaal statuut gedeeltelijk opgelost als men voldoende sponsors vindt die bereid zijn om bij een federatie een bepaalde atleet te ondersteunen.

Voor voetballers is er in het sociaal statuut nog een ander element. Op 35-jarige leeftijd, zijnde de gemiddelde leeftijd waarop men de actieve carrière beëindigt, kan de voetballer genieten van het pensioensysteem. Hij kan het gespaard pensioenbedrag opnemen tegen een fiscaal tarief van 16 procent. Als men dit kan toepassen op de andere sporten, dan kan men een deel van de problemen preventief oplossen.

Mijnheer de minister, zult u terzake overleg plegen met de federale minister? Er is nu een parlementair initiatief. Ik kan me echter inbeelden dat het overleg tussen een gewestminister en een federaal minister van Sociale Zaken sneller tot resultaten kan leiden.

De heer Hostekint heeft gezegd dat men via Bloso de mogelijkheid kan creëren om bepaalde sporters sneller in dienst te nemen na hun loopbaan. Dat is een goede suggestie. Men mag in die diensten echter niet zomaar tewerkstelling creëren.

Ik pleit ervoor dat de betrokkene zich aanpast. Het mag niet zo zijn dat men naar analogie met de culturele ambassadeurs, nu sportambassadeurs benoemt om zo de problemen van bijvoorbeeld de heer Deburghraeve op te lossen. De atleet moet de kans krijgen om bij onder meer Bloso een trainersopleiding te geven. Het gaat niet op werk te verschaffen enkel en alleen om het probleem van de sporter op te lossen. Dan zijn we verkeerd bezig.

De heer Patrick Hostekint : Ik heb dat ook niet gezegd. Ik had het ook over een tegenprestatie.

De heer André Denys : Die prestatie moet ook nuttig zijn en passen binnen een sportbeleid, binnen het beleid van Bloso of van de sportfederatie. Men mag geen functies creëren om een sociaal probleem uit de weg te ruimen. Dat probleem moet deels door de federale overheid worden aangepakt. Men moet gebruik maken van de unieke capaciteiten van de sportman in een specifieke sporttak.

Men mag het sociaal statuut niet verwarren met die capaciteiten. Men mag het niet voorstellen als een oplossing voor de sociale problemen van vele sportlui. Het is belangrijk dat we het onderscheid maken.

De voorzitter : De heer Strackx heeft het woord.

De heer Felix Strackx : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik sluit me volmondig aan bij de uiteenzetting van de heer Hostekint. Zijn pleidooi komt op hetzelfde neer als wat ik zelf heb gezegd bij de bespreking van de beleidsnota Sport. Ik heb toen gesteld dat de Vlaamse topsporters een zeer grote voorbeeldfunctie hebben voor onze jeugd. Ze kunnen een grote rol spelen in de uitstraling van Vlaanderen.

Ik ben er voorstander van dat deze groep mensen door de Vlaamse Gemeenschap wordt gesteund. Het is dan wel van essentieel belang dat ze aan internationale competities deelnemen onder de vlag van de Vlaamse Gemeenschap en dat ze zich als Vlaming manifesteren. Op dit moment nemen ze deel aan wedstrijden onder de Belgische driekleur.

Indien Vlaanderen daaruit maximaal profijt wil halen, dan moet dat gebeuren via het symbool van de Vlaamse Gemeenschap. Ik herhaal bij deze mijn suggestie.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Het punt dat de heer Strackx aanhaalt, heeft niets te maken met het probleem van het sociaal statuut maar wel met de wijze waarop we ons in het buitenland manifesteren.

De voorzitter : Minister Sauwens heeft het woord.

Minister Johan Sauwens : Mijnheer de voorzitter, ik wil nog even ingaan op die laatste opmerking. Ik heb nog nooit zoveel Belgische vlaggen gezien als de laatste dagen. De essentie van de zaak is echter dat topsport een enorme voorbeeldfunctie heeft. We moeten de sporters helpen om topprestaties te

Sauwens

leveren. De grens tussen de absolute top en de sub-top wordt almaar smaller.

Vorige keer heb ik ook gezegd dat ik met enige schroom het individuele statuut van om het even wie benader. Ik zal dan ook een vrij algemeen antwoord geven. Het Vlaams beleid inzake topsport wordt sinds 1 januari 2000 geregeld via het decreet van 13 april 1999. Bloso subsidieert sindsdien de Vlaamse voor topsport aangenomen federaties voor de voorbereiding op en de deelname aan internationale wedstrijden. Via de Vlaamse Zwemliga betoelaagt Bloso jaarlijks de voorbereiding en deelname, programma's en stages van de zwemmers, en dus ook van de heer Deburghraeve. Er is wel een maximumbedrag vastgelegd.

Naast de financiële ondersteuning hebben elitesporters ook nood aan een degelijke sociale begeleiding die enerzijds maximale voorbereidings- en prestatiefaciliteiten tijdens de loopbaan biedt, en anderzijds gericht is op een vlotte sociale integratie na de carrière.

– *Mevrouw Mieke Van Hecke treedt als voorzitter op.*

De combinatie sport en studie evolueert vrij gunstig. Er zijn topsportscholen in het secundair onderwijs en een aantal faciliteiten aan de universiteiten. Het klopt daarentegen dat de combinatie werk en sport nog veel problemen stelt. Om hieraan tegemoet te komen, werd in 1995 het project Top-sport-Tewerkstelling van Bloso opgestart. Het gaat om een GECO-project met maximumpremie. Dit was een eerste maar belangrijke stap naar een volwaardig sociaal statuut van de Vlaamse topsporter. Zo zijn er 17 Vlaamse sporters die een contract hebben met Bloso. Het gaat om Eric Wymeersch, Ulla Werbrouck, Inge Clement, Mieke Suys, Tom Simoens, Luc Goris, Patrick Stevens, Peter Brepoels, Delphine Vandevenne, Gino Dekeersmaeker, Nathan Kahan, Sebastien Godefroid, Daan De Cooman, Brigitte Becue, Sandra Stals, Tine Bossuyt en Johan Kloeck.

De heer André Denys : Dat zijn wel allemaal actieve sporters.

Minister Johan Sauwens : Dat klopt. Ze krijgen een contract van bepaalde duur. Het al dan niet opnemen van bepaalde topsporters hangt af van de geleverde prestaties. Bloso en het BOIC hanteren daarvoor criteria.

Daarnaast is er ook nog de wielerploeg Vlaanderen 2002. Dit project vormt een kweekvijver voor een aantal jonge wielrenners. Ze krijgen een degelijk sociaal statuut.

Op dit ogenblik voer ik ook gesprekken om dit project uit te breiden naar andere sporttakken. Het gaat dus om een kweekvijver voor jonge topsporters – tussen 18 en 23 jaar – die we op die manier een basisstatuut kunnen verlenen. Voor een aantal meer commerciële sporten, die via hun populariteit voldoende middelen uit de privé-sector kunnen binnenhalen, is dat misschien minder nodig. Voor een aantal kleinere sporten is het echter zeker wel nodig. Degenen die stoppen met topsport, verdwijnen dus uit die projecten.

Deze projecten bieden echter geen oplossing voor het fameuze zwarte gat waarin topsporters na hun carrière vallen. Dat heeft natuurlijk alles te maken met het volwaardig sociaal statuut waaraan dringend nood is. Het heeft te maken met ziekteverzekering, werkloosheidsuitkering en pensioen.

Deze problematiek kent men trouwens ook in andere sectoren. Ik denk aan artiesten. Ik denk ook aan het statuut van gewezen politici. Wij zijn in dit verband niet-beschermde personen. Er wordt nu wel aan gewerkt. Het is dus wel een algemener probleem.

Ik wil toch duidelijk stellen dat het volgens mij niet verstandig zou zijn om te werken in de richting van artiesten-ambtenaren of topsporters-ambtenaren. Het is dus niet de bedoeling dat we de topsporters een ambtenarenstatuut geven. We moeten de topsporters een volwaardig sociaal statuut geven zodat ze op het einde van hun carrière inderdaad kunnen terugvallen op een aantal regels die op dit ogenblik in de sociale zekerheid gelden.

Ik heb daarover begin juli een gesprek met de federale minister van Sociale Zaken. Samen met minister Vandebroucke zal ik nagaan wat er mogelijk is op het vlak van sport. Een aantal bestaande tewerkstellingsprojecten zullen we uitbreiden. Ik hoop dat ik daarvoor in de begroting 2001 voldoende middelen zal krijgen. Er wordt terzake overleg gepleegd met minister Landuyt. Samen met de federaal bevoegde minister zal ik ook verdere stappen zetten om het sociaal statuut van de gewezen topsporter te verbeteren. Dat hangt natuurlijk samen met het statuut dat hij heeft tijdens de carrière zelf.

De voorzitter : De heer Hostekint heeft het woord.

De heer Patrick Hostekint : Mijnheer de minister, het Bloso heeft een aantal verplichtingen tegenover Frederik Deburghgraeve via het BOIC. Hij staat dus ook op de loonlijst van het Bloso. Tot welke periode blijft hij ingeschreven als werknemer ? Is dat al stopgezet of loopt het door tot het einde van het jaar ?

Minister Johan Sauwens : Hij staat niet op de Bloso-lijst. We zijn daar dus niet rechtstreeks bij betrokken. Ik heb wel contacten gelegd via de diensten van het Bloso en mevrouw Galle met de mensen van het BOIC. Ik heb dat de voorbije weken ook voor Marleen Renders gedaan in verband met een aantal problemen met betrekking tot haar deelname aan de Olympische Spelen. We begeleiden dus wel.

Ik kan u wel ook het volgende zeggen. Van de achttien Vlaamse topsporters die ik heb genoemd, verlopen er zestien contracten op het einde van dit jaar. Hoe dan ook zal er dus een nieuwe afspraak gemaakt moeten worden.

De heer Patrick Hostekint : Dat zijn ook geen zware contracten.

Minister Johan Sauwens : Ik weet het.

De heer Patrick Hostekint : Frederik Deburghgraeve wordt betaald op basis van het diploma dat hij heeft. Dat is een diploma hoger secundair technisch onderwijs. Hij krijgt dus ongeveer 34.000 frank netto per maand. Zijn broer en zijn zus werken in een deegwarenfabriek in Roeselare. Zij lachen met die 34.000 frank per maand.

Minister Johan Sauwens : Hij kan ook extra inkomsten krijgen.

De heer Patrick Hostekint : Mijnheer de minister, ik vraag hier geen privileges voor de topatleten. De heer Denys heeft dat terecht onderstreept. Ik vraag alleen dat men ze op een of andere manier binnen de Vlaamse Gemeenschap zou kunnen inzetten. Dit zou best op een zeer intensieve manier kunnen gebeuren. De Vlaamse Gemeenschap sluit contracten af met sponsors. Dat hoeft dus niet alleen ten laste te zijn van de Vlaamse Gemeenschap.

Vlaanderen moet gebruik maken van de prestigieuze namen. Eddy Merckx is 24 jaar geleden gestopt met wielrennen, maar hij is nu nog altijd wereldberoemd. Die bekendheden hebben dus een voorbeeldfunctie voor de jeugd, maar ze vormen ook een promotiemiddel voor Vlaanderen in de

wereld. Dat lijkt me echt niet zo utopisch. Met een beetje inventiviteit kan men heel wat bereiken.

Het belangrijkste is dat u bezig bent met die problematiek. Ik hoop echt dat u ervoor zult zorgen dat de topsporters een degelijk sociaal statuut krijgen bij het beëindigen van hun carrière. Het loont de moeite om dit verder te volgen en om dit misschien nog verder uit te werken in de toekomst.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Dany Vandenbossche tot de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over de renovatie van de psychiatrische instelling St.-Jan de Deo in Gent

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Vandenbossche tot de heer Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over de renovatie van de psychiatrische instelling St.-Jan de Deo in Gent.

De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Dany Vandenbossche : Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, op het eerste gezicht is dit een louter Gents dossier, maar bij nadere beschouwing is het dat zeker niet. Ik ben geïnteresseerd geraakt in dit dossier door een vereniging waar ik niet echt achter sta, maar die in Gent wel een soort luis in de pels is voor het stadsbestuur, namelijk SOS Gent. Deze vereniging heeft een dossier gemaakt over de huidige psychiatrische instelling Sint-Jan de Deo. Mijn belangstelling groeide nog toen het Museum voor Industriële Archeologie zich mee schaarde achter de vraag om het gebouw te behouden zoals het daar staat.

Wat is nu het probleem ? Deze psychiatrische instelling is gevestigd aan het Fratersplein in Gent. Men heeft grootse plannen om te verbouwen en te renoveren. Ik zal u straks het hele dossier geven dat men mij terzake heeft bezorgd. Het is een heel uitgebreid dossier : zo zijn de mensen van SOS Gent nu eenmaal. De plannen waarvan sprake is, zouden betekenen dat het gebouw zoals het daar staat wordt afgebroken. Voor de industriële archeologie blijkt dit echter een heel belangrijk gebouw te zijn. Tijdens de Napoleontische periode was daar immers de eerste fabriek van Lieven Bau-

Vandenbossche

wens gevestigd. Meer nog, in 1814 werd daar de Treaty of Ghent getekend, het verdrag dat is afgesloten tussen de Verenigde Staten en Groot-Brittannië. Dit gebouw heeft dus een grote historische waarde. Wat monumentenzorg betreft, heeft men terzake voor zover me bekend is één besluit genomen, namelijk dat van 10 juni 1999. Hierbij werd de verbindingsvleugel tussen de vroegere priorswoning en de kapel beschermd. Vroeger was dit gebouw immers een Kartuizerklooster. Als ik me niet vergis, was er ook reeds in de vorige zittingsperiode sprake van toezeggingen in dit dossier, zij het dan vanwege andere sectoren, zoals Welzijn. Het gaat hier immers om een psychiatrische instelling. Dit dossier moet ondertussen toch reeds de administratie hebben bereikt, of de minister zelf. Zijn er plannen om de site in zijn geheel te beschermen, zoals de genoemde vereniging maar ook het Museum voor Industriële Archeologie vraagt? Indien men verbouwingen zou uitvoeren in deze site, en zoals ik zei bestaan er toch zeer realistische plannen in die richting, zijn die verbouwingen dan aanvaardbaar? Misschien gaat die vraag iets te ver, daar de verbouwingsvergunning niet onmiddellijk ressorteert onder uw bevoegdheid.

De voorzitter : Minister Sauwens heeft het woord.

Minister Johan Sauwens : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, ik kan u het volgende melden. De abtswingel en de kapel van het voormalige klooster werden als monument beschermd op 18 juli 1996. De dwarsvleugel met spiegelzaal, waar onder meer in 1814 het vredesverdrag werd ondertekend tussen de Verenigde Staten en Groot-Brittannië, werd voorlopig beschermd op 10 juni 1999. Het

dossier is momenteel in behandeling bij de administratie en zal nog dit jaar voor definitieve bescherming van het monument aan mij worden voorgelegd. Wel zegt mijn administratie en zeggen onze inspecteurs me dat niet de volledige site beschermenswaard is. Wat beschermenswaard is, zou meteen worden beschermd door de definitieve bescherming van de dwarsvleugel met spiegelzaal. Deze beschermingen bevatten de historisch meest relevante delen van het complex, dus ook die delen die verband houden met de figuur van Lieven Bauwens. Mijn diensten zullen worden betrokken bij de verbouwingsplannen. Die plannen hebben echter betrekking op gedeelten die niet zijn beschermd. Toch zal er advies moeten worden gevraagd, omdat men daar duidelijk werkt in een beschermde omgeving. Terzake worden er gesprekken gevoerd met de stad en de betrokken instelling. We zullen dit dossier op de best mogelijke wijze blijven behandelen. Om de volledige bescherming te rechtvaardigen zijn er echter onvoldoende cultuurhistorische elementen aanwezig.

De voorzitter : De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Dany Vandenbossche : Ik dank de minister voor zijn antwoord. Ik zal hem het dossier bezorgen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 15.39 uur.*
